jich otec Karel Holzinger, s nimi všemi v domácnosti žijící, a nevykázala také plnou moc k jejich zastupování (§ 2 zákona o správním soudu).

Svůj vlastní nárok na 10proc. zvýšení vyživovacího příspěvku a na bytné uplatnila stěžovatelka po prvé ve stížnosti. Neboť dle čl. 2 zákona z 28. října 1918 č. 11 sb. z. a § 5 cís. nař. z 30. března 1917 č. 139 ř. z. lze ono zvýšení, jakož i bytné osob na nájem bytu neodkázaných (a takovou osobou jest dle spisů správních stěžovatelka) přiznati jen k přihlášce. Za přihlášku takovou nelze však považovati pouhou prosbu odvolání, aby se vyměřil vyživovací příspěvek v zákonné výši, zvláště když v návrhu zavdavším podnět k potíranému rozhodnutí prvé stolice uváděna číselná výše příspěvku vyživovacího bez tohoto zvýšení a bez bytného.

Nebyl tedy tento nárok ve správním řízení vznesen, tudíž také nebyl nařikaným rozhodnutím řešen (cit. § 5).

Proto byla nepřípustná část stížnosti bez dalšího odmítnutá.

V ostatním obsahu není stížnost odůvodněna, poněvadž stěžovatelka není dle skutkového stavu spisů, na jehož podkladu žalovaný úřad zamítaje odvolání vskutku rozhodoval, třeba by to z odůvodnění jeho rozhodnutí jasně na jevo nevycházelo, ve svých právech nijak zkrácena (cit. § 2. zákona o správním soudu).

Domáhat se za dobu od 29. července 1914 do 31. července 1917 pro sebe vyživovacího příspěvku v nezkrácené výši 85 h. Ten byl jí od 15. prosince 1914 nesporně vyplácen, jak z předu vypočteno. Jen v době od 29. července 1914 do 14. prosince 1914 byl příspěvek rodině poskytnutý o 20 h zkrácen, z kteréhož zkrácení příslušná část snad i stěžovatelku stihla. Však zkrácení toto stalo se právem dle 2. odst. § 5 zákona ze dne 26. prosince 1912 č. 237 ř. z. Nesmíť dle tohoto předpisu celkový vyživovací příspěvek povolený příslušníkům povolaného přesahovati jeho průměrný denní výdělek.

Tento byl dle vlastního udání stěžovatelky při původní přihlášce a dle dvojího četnického šetření zjištěn ve výši 3 K 20 h a ve stejné výši přiznán také příspěvek všem za uvedenou dobu.

Jsa tímto skutkovým zjištěním dle § 6, odst. 1 zákona o správ. s. vázán, shledal nejvyšší správní soud, že věcné rozhodnutí žalovaného úřadu je v souhlasu se zákonem a nezkracuje stěžovatelku v jejím právu na vyživovací příspěvek, i zamítl tuto část stížnosti jako bezdůvodnou.

Č. 73.

Vyživovací příspěvek: Dobrovolný vstup do podniku, který slouží úkonům válečným, nelze na roveň klásti povolání, které se stalo na základě povinnosti k osobním úkonům válečným. Vyživovací příspěvek náleží jen rodinám osob povolaných.

(Nález ze dne 7. dubna 1919 č. 883.)

Věc: Františka Kuzmannová ve Výprtech proti Zemské vyživovací komisi v Praze o vyživovací příspěvek.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Stěžovatelka přihlásila dne 15. října 1917 nárok na vyživovací příspěvek pro sebe a tři dítky své z důvodu, že její manžel, to-

várni dělník, 49letý, pracuje od 26. září 1917 v továrně na střelivo firmy Bratří Böhlerové ve Steinfeldu. Po vyšetření, že manžel stěžovatelčin vstoupil do práce v uvedené továrně dobrovolně a má týdenní mzdu 70 K, zamítla okresní komise vyživovací vznesený nárok z důvodu, že dle poměrů výdělku a příjmů povolaného není výživa příslušníků jeho povoláním ohrožena.

Odvolání stěžovatelčino bylo, když okresní komise podala zprávu, že manžel stěžovatelčin se z vlastního popudu dobrovolně přihlásil k úkonům válečným, výměrem zemské komise vyživovací ze dne 22. června 1918 č. 19.034/17 zamítnuto, poněvadž manžel stěžovatelčin nebyl povolán k úkonům válečným a příslušníci jeho proto nároku na příspěvek vyživovací nemají.

Stížnost uvádí, že manžel stěžovatečin vstoupil sice dne 26. září 1917 dobrovolně do jmenované továrny na střelivo, dovozuje však, že stěžovatelka má sporný nárok podle § 1, odst. 2 zákona o vyživovacích příspěvcích z r. 1917, poněvadž podnik ten podléhá zákonu o válečných úkonech; mimo to vytýká vadnost řízení pro porušení zásady slyšení stran.

Nejvyšší správní soud neshledal stížnost důvodnou. Vzhledem k obsahu stížnosti jest nesporno, že manžel stěžovatelčin vstoupil dobrovolně do práce v továrně na střelivo firmy Bratří Böhlerů. Dle § 1, odst. 2 zákona ze dne 27. července 1917 č. 313 ř. z. zakládá povolání na základě zákona o úkonech válečných ze dne 26. prosince 1912 č. 236 ř. z. nárok na příspěvek vyživovací. Ze srovnání ustanovení toho s odst. 1 § 1 cit. zákona plyne nepochybně, že jen povolání k činné službě vojenské v armádě nebo v dobrovolných formacích, které za část armády prohlášeny byly, v základě dobrovolné přihlášky zakládá nárok na příspěvek vyživovací, nikoli však dobrovolné přihlášení k osobním úkonům válečným ve smyslu zmíněného zákona ze dne 26. prosince 1912.

Zákon tento v § 4 rozlišuje dobrovolné dělníky od těch, kteří na základě zákona tohoto k osobním úkonům válečným povoláni byli, v § 6 upravuje služební poměr v odst. 1 pro osoby, které k osobním úkonům v podnicích na základě téhož zákona používaných byly povolány (§§ 4 a 5 leg. cit.), v odst. 2 pak zvláště pro jiné zaměstnance, v § 8, odst. 1 rovněž rozeznává osoby povolané na základě zákona tohoto a osoby k dobrovolným úkonům pracovním nebo služebním přivzaté, v odst. 3 však přiznává nárok na podporu jen rodinám těch, kteří na základě zákona toho k osobním úkonům povoláni byli. Z ustanovení těch jest zřejmo, že dobrovolný vstup do podniku, který slouží úkonům válečným, nelze na roveň klásti povolání, které se stalo na základě povinnosti k osobním úkonům válečným v § 4 cit. zák. stanovené.

Není tudíž ani výtka vadnosti řízení, ani nezákonnosti naříkaného rozhodnutí odůvodněna.

Č. 74.

Okresní úředníci (Čechy): * Byl-li služební poměr okresního úředníka, který byl ustanoven dříve než zákon ze dne 3. října 1907 čís. 63 z. z. nabyl platnosti, novou úpravou jeho oboru působnosti podstatně změ-